

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

«Ὁ σπείρων φειδομένως και θερίσει και ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίας ἐπ' εὐλογίας και θερίσει».

(Β' Κορινθ. 9,6)

ΕΤΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

ΑΡΙΘ. 41 (128)

“ΕΔΩΚΕ ΤΟΙΣ ΠΕΝΗΣΙΝ,,

Ἀναγνώσατε: Β' Κορινθ. 9,6-11

Πρὸς χάριν τῶν πτωχῶν Χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (ἔχων και σχετικὴν παραγγελίαν τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ποὺ ἔμεναν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ) ἐφρόντιζε διὰ τὴν συλλογὴν εἰσφορῶν ἐκ μέρους τῶν πιστῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος και, πρὸ πάντων, τῆς πλουσίας Κορίνθου. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτων εἶχε συστήσει εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Κορίνθου,

Μὲ σπορὰν παρομοιάζει τὴν ἐλεημοσύνην ὁ Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Καὶ τοὺς κανόνες τῆς σπορᾶς ἐφαρμόζει και ἐδῶ. Ἄν σπείρης μὲ ταγκουινά, ταγκουίνικο θὰ εἶναι και τὸ ἀποτέλεσμα. Ἄν σπείρης ἀπλόχερα, πλουσία θὰ εἶναι και ἡ συγκομιδὴ: «Ὁ σπείρων φειδομένως και θερίσει και ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίας ἐπ' εὐλογίας και θερίσει».

εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν του πρὸς αὐτοῦς, ν' ἀποταμιεῖ ἕκαστος κάθε Κυριακὴν ὅτι τοῦ ἤτο εὐκόλον, ὥστε νὰ ἔχη συγκεντρωθῆ κάποιο σεβαστὸν ποσόν, ποὺ θὰ τὸ παρελάμβανεν ὁ ἴδιος, δταν θὰ ἐπήγαινε διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὴν Κόρινθον, και νὰ μὴ περιμένουν τότε νὰ κάμουν ἐράνουσ.

Αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν τῶν πιστῶν διὰ τὴν βοήθειαν τῶν πασχόντων ἀδελφῶν των ὑπεθυμίζων ὁ ἅγιος Ἀπόστολος, και εἰς τὴν δευτέραν του ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Κορινθίους, δίδει εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν τῆς ὠραιότατον μάθημα περὶ ἐλεημοσύνης, πολὺ χρήσιμον δι' ὅλους μας.

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἑωθινὸν Ζ'. Ἦχος βαρὺς.

Ἰσοὺ σκοπία και πρωί! Καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον, Μαρία, ἔστρας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν; ὦ! οὐ ποὺ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς! Ἄλλ' ὄρα τοὺς συντόχους Μαθητάς, πὸς τοῖς θεοπίσις και τῷ σουδαρίῳ τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήρατο και ἀνεμήθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν και δὲ ἦν και ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν Σε, τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Ὅποιος σπείρει ὀλίγα θερίζει ὀλίγα, ἐν ᾧ ὅποιος σπείρει πολλὰ θερίζει πολλὰ. Καὶ ὅσον περισσότερα λουπὸν θὰ δώσης—ἐνοεῖ ὁ θεῖος Παῦλος—εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ σου, τόσοσ μεγαλύτερον μισθὸν θὰ ἔχης ἀπὸ τὸν Θεόν ἐν ᾧ ἂν φειδαλευθῆς (ταγκουνευθῆς) εἰς τὴν ἐλεημοσύνην σου, ἀνάλογος θὰ εἶναι και ἡ μεταχειρίσις σου ἀπὸ τὸν οὐράνιον Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν.

Δὲν ἔχει ὅμως ἀξίαν ἡ ποσότης μόνον τῆς ἐλεημοσύνης. Διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ προέρχεται ἀπὸ εὐκρινῆ διάθεσιν, ἀπὸ

ἀδελφοῦ σου, τόσοσ μεγαλύτερον μισθὸν θὰ ἔχης ἀπὸ τὸν Θεόν ἐν ᾧ ἂν φειδαλευθῆς (ταγκουνευθῆς) εἰς τὴν ἐλεημοσύνην σου, ἀνάλογος θὰ εἶναι και ἡ μεταχειρίσις σου ἀπὸ τὸν οὐράνιον Δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν.

πραγματικὴν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην. Νὰ μὴ γίνεται ἀπὸ ὑποχρέωσιν καὶ ἀπὸ ἀνάγκην, μὲ δυσαρέσειαν καὶ μὲ δυσανασχέτησιν. Ποτὲ δὲ νὰ μὴ διδῆ τὴν ἀφορμὴν νὰ στενοχωρηθῆ καὶ ὁ ἐλευόμενος μὲ τὴν ἄστοχον συμπεριφορὰν τοῦ ἐλευόντος: «Ἐκαστος καθὼς προαιρεῖται τῇ καρδίᾳ μὴ ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης».

² Ἀπ' ἐναντίας πρέπει ἡ ἐλεημοσύνη νὰ γίνεται μὲ εὐχαρίστησιν, μὲ χαρὰν, μὲ ἰλαρὸν καὶ φαιδρὸν πρόσωπον. Καὶ τότε ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος βλέπει εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας. Αὐτὸν δὲ τὸν ἐλεήμονα, μὲ τὴν καλὴν καὶ εὐχάριστον διάθεσιν καὶ μὲ τὸ φαιδρὸν πρόσωπον, ἐκτιμᾷ ὁ Θεὸς καὶ ἀνταμείβει: «Ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Πόσον πολὺ δὲ ἀποβλέπει ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν τοῦ ἐλευόντος, μᾶς τὸ εἶπε καὶ ὁ Ἰδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἐπι τοῦ ὄρους ὀμιλίαν Του, ὅταν ἐδῆλωνεν, ὅτι εἶναι τελειῶς ἀχρηστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἐλεημοσύνη, ποῦ δὲν γίνεται ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ «πρὸς τὸ

θεοθῆναι τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. 6, 1-4).

Ἐλεημοσύνη, ποῦ γίνεται ἀπὸ ἀγνήν διάθεσιν, μὲ εὐχαρίστησιν καὶ μὲ γενναιοδωρίαν, ἔχει πλουσίαν τὴν ἀνταπόδοσιν της. Διότι προσωπικῶς ἀδιαφέρειται δι' αὐτὴν ὁ Θεὸς ὁ Ἰδιος, ὁ Ὅποιος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀνταποδώσῃ μὲ τὸ παραπάνω ὅσα θὰ δαπανηθοῦν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φοβῆται ὁ Χριστιανὸς μήπως πτωχὴν, τάχα, ἔταν ἐλεῆ; ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον ἔχει, νὰ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ εὐεργετῆ τὸν πλησίον του μὲ γενναιοδωρίαν, σύμφωνα μὲ τὸ ψαλμικόν: «Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Ἐπὲρ τῶν τοιούτων δὲ ἐλεημόνων ἔχεται ὁ θεός. Ἀπόστολος πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀνταποδώσῃ πλουσιπάρουχα, ὅτι αὐτοὶ θὰ δώσουν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των: «Πληθύναι τὸν σπέρρον ὁμῶν καὶ αὐξήσαι τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ὁμῶν».

Η ΑΓΑΠΗ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ

Μίαν ἡμέραν θὰ τεθῆ τέρμα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ κακοῦ καὶ θὰ ἀνταμειβῆ ὁ ἀνθρώπινος μόχθος διὰ τὴν ἀρετὴν. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπή, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος προλέγει τὴν ἐν δόξῃ δευτέραν Παρουσίαν Του καὶ τὴν μέλλουσαν Κρίσιν, κατὰ τὴν ὅποιαν μέλει νὰ χωρίσῃ τοὺς «ἐλεκτοὺς» ἀπὸ τοὺς «ἀκαταραμένους», ὅπως ὁ ποιητὴ χωρίζει ἀπὸ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, διὰ νὰ καλέσῃ τοὺς μὲν εἰς ζῆτιν αἰώνιον καὶ ν' ἀποπέμψῃ τοὺς δὲ εἰς κόλασιν αἰώνιον» (Ματθ. 25, 31-46).

Τὸ θέμα ἀποτελεῖ θεμελιώδη διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναπτύσσεται μὲ ἄληθιν ἀπειτυχημένη ἐνέργειαν, καθημερινῶς δὲ ὁμολογούμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς ἀκαὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Δὲν εἶναι σκοπὸς μας ἐδῶ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦτου ἐν γένει. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσέξωμεν ἰδιαίτερος, εἶναι τὸ κριτήριον, διὰ τοῦ ὁποῖου — ὅπως παραστατικώτατα λέγει

ὁ Κύριός μας — θὰ διακρίνῃ τοὺς «δικαίους» ἀπὸ τοὺς «ἀμαρτωλοὺς» ὁ Ἰησοῦς-Κριτὴς. Καὶ νομίζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται αὐτῇ ἡ ἰδιαιτέρα προσοχὴ μας εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Διότι — εἰναι ἀνάγκη νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν; — πολὺ συχνὰ ἀπασχολοῦμεθα ἀπὸ τίσας ἄλλας λεπτομερείας, ὥστε νὰ ἐπισκιαστέται αὐτὸ, τὸ τόσον βασικόν, σημεῖον, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς ἄλλας εὐκαιρίας μᾶς τονίζει ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ποῦ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικώτερον πρακτικὸν γνῶρισμα τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανικοῦ.

Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν Ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». Αὕτη εἶναι ἡ οὐσιωδεστάτη ἀπαίτησις τοῦ Ἰησοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας. Ὅστις παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του, «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς». Θὰ ἴδωμεν δὲ ἄλλοτε ποῦ δύνανται νὰ καταντήσῃ ἡ θρησκευτικότης, ὅταν στερηθῇ αὐτῆς τῆς βασικῆς προϋπόθεσος, τῆς Ἀγάπης.

Τὴν Ἀγάπην, λοιπὸν, θέτει ὁ Κύριος ὡς τὸ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Τῆς Ρ.Ε.: Δεκεμβρίου

Ἦχος δ'. Δι
 Η γεννη σὺς σου Χριζέ ο Θεός ἡμῶν

α νῆτελετω ὑόσμητο βῶιτο τῆς γνώσεως ἐν αὐτῆ γὰρ

οὖτοις ἀστροὶς χάρου οντες ὑπό ἀζέρος ἐδιδάσκοντο

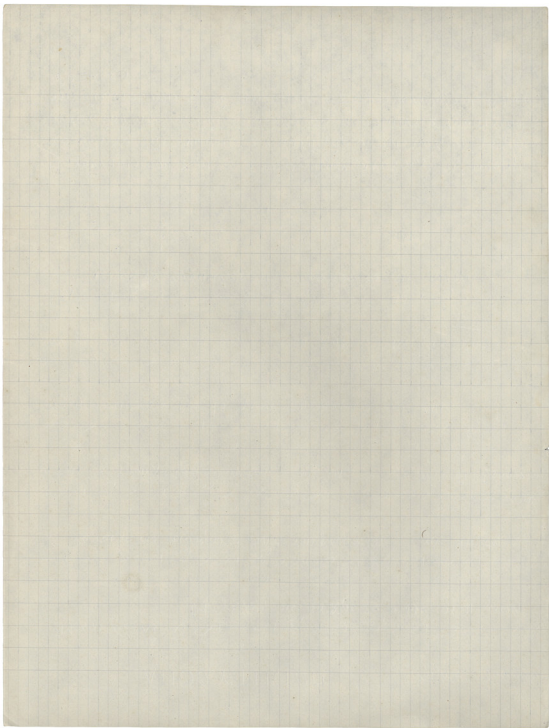
σὲ προσκυνεὶν τὸν Ἠλίον τῆς διαιόσυνης ἡ

σὲ γινώσκειν ἐξ ὑψοῦ ἀνατολήν Κυρίε δόξα σοί

Τελός ἡ σὲ γινώσκειν ἐξ ὑψοῦ ἀνατολήν Κυρίε

δοξα σοι οὖτοι 1950

Ἡ γεννησίς σου Χριζέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ ὑόσμῳ, τὸ βῶι τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οὖτοις ἀστροὶς χάρου οντες, ὑπὸ ἀζέρος ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυνεὶν, τὸν Ἠλίον τῆς διαιόσυνης, ἡ σὲ γινώσκειν ἐξ ὑψοῦ ἀνατολήν. Κυρίε δόξα σοί.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΡΟΤΡΟΠΟΝ

ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἦν ΚΕ Δεκεμβρίου ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἀπό τῆς ἑορτῆς τῶν Ἐργαζομένων Ἦχος Ϛ πα
μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῆς.

Ν Π
Ἡ Παρθενοσιγημεραντονυπερσσιοντιι

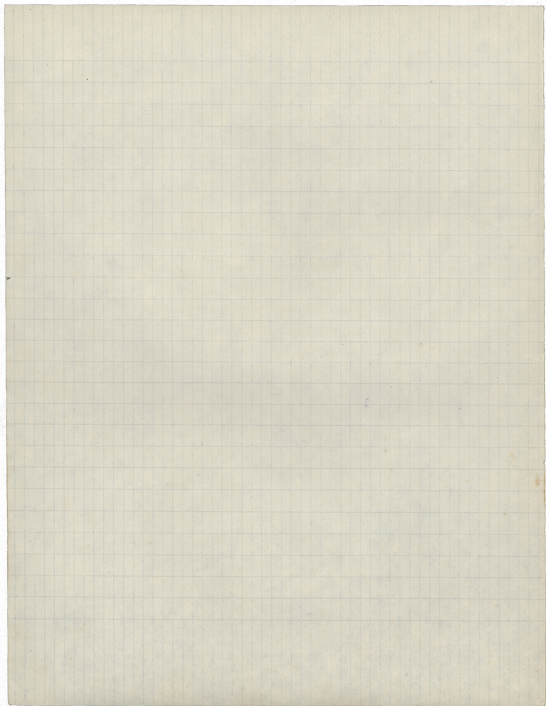
Ν Π
υτειψηγητοσπηηλαιοντωαπροσιτωπροσαα

γει Α αγγελοιμεταΠοιμεεεωνοδοεολογασσ

Ν Π
σι ΜααγοιδεμεταΑζερασδοιπορσσ

Π Ν
σι δεημαιοχαρεγεννηθη Παιδιοννεονο

προλιωωνωνθε οοοος 1951

Ση ΚΕ Δεκεμβρίου ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Από τῆς εὐρῆς τῶν Χριστουγέννων
μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῆς.

Ἦχος $\frac{\text{ϩ}}{\text{ϩ}}$ ϩ π ϫ

Ἡ Παρ θε νοσ ση η μεροντον υ πε ρσ σι ον τι ι
N Π

υτει υ η η γη το σπηη και ον τω α προ σι τω προ σα α
N Π

γει Α α ρ γ ε και με τα Πα με ε ε νων δο ε ο λο ρ σ α
N Π

σι Μ α α γοι δε με τα Α ζε ρο σ ο δαι πο ρ σ α
N Π

σι δε η μαι σ χ ρ ε γε ν ν η η θ η Παι δι ον νε ον ο
N Π

Κατὰ
προσι ω ω νων Θε ο ο ο ο σ
1951

Εὐσ. Ἡλίου 1950

ΚΑΘΉΤΑΚΙΟΝ ΑΥΤΟΜΕΛΟΝ

Ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτῆς

Ἦχος $\frac{1}{2}$ ρα π α

Ἡ Παρθένοσ σηημεροντον υπερουσιον τεικτει
 ὡ η γη το Σηηλαιοντω απροσιτωπροσαγει

ὡ η γη το Σηηλαιοντω απροσιτωπροσαγει

Αγγελου μετα Παιμεν εωνδοξολογουσσι
 Αγγελου μετα Παιμεν εωνδοξολογουσσι

Μαγα δε μετα αστερου οδοιπορουσι
 Μαγα δε μετα αστερου οδοιπορουσι

διημασ γαρ εγεννηθη Παιδιον νεον οπροαι

ω ω των θεων οσοσ

Ἡ Παρθένοσ σημερον, τον υπερουσιον τεικτει,

ὡ η γη το Σηηλαιον, τῷ ἀπροσιτῷ προσάγει.

Ἄγγελοι μετὰ Παιμένων δοξολογοῦσι.

Μάγα δὲ μετὰ ἀστέρου οδοιποροῦσι.

διὴ ἡμᾶσ γὰρ ἐγεννήθη, Παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v \frac{dv}{dt} = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} m v^2 \right) = \frac{1}{2} m v a$

Τῆς ΚΕ: Δεκεμβρίου εἰς τὸ Ἐξαίρετος.

Ἦχος β' πρ $\square$
Με γ α α γ υ ν ο ο ο ο ν ψ υ υ χ η η η

μ σ ς τ η η η ν τ ι ι μ υ ω ω τ ε ε ε ε ε

ρ α α α α α ν υ α ι ε ε ν δ ο ξ ο ο τ ε ε ε ε ρ α α ν τ ω ν

κατάχ.

α α α α α ν υ ζ ρ α α α τ ε ε ε ε υ μ α α α α α τ ω ν

Μ υ ζ η η ρ ι ε ι ι ο ο ο ν ξ ε ε ε ε ν ο ο ο ν

κατάχ.

ρ ω ω ω ω υ α ι ι π α α ρ α α δ ο ξ ο ο ο ν ς

ρ α α ν ο ο ο ν τ ο ζ η η η η η γ α ι α ι α ι ο ν

θ ρ ο ο ο ο ο ο ο ο ν ο ν χ ε ρ α ς ς α β ι υ ο ο ο τ η η ν

ο ρ ω ω ω ω υ α ι ι α ι ι π α α ρ α α δ ο ο ξ ο ο α ρ α α

Dr. K. E. ...

The year ...

...

...

...

...

...

...

...

...

Πααρ θεεεε νοον την βαα α αενην χωω

ριι οον εν ω ω ω ω α νε υχιι θη

ο ο α α χωω ριι το ος χριι ζοο ο ος

ο ο Θεεεεε ος ον α νο μνσ ον τες μεεε γαα

γυυ υυ νοο ο μεεε γαα χυυ υυ νο μεεεεε

εε εν

Επεξεργασία
Νηέως Α. Καμάραδου
Ν.Τ.Β.
1946

Handwritten text, possibly a title or header, including the word "PRO" and some illegible characters.

Handwritten text, possibly a list or table of contents, with several lines of illegible characters.

Handwritten text, possibly a list or table of contents, with several lines of illegible characters.

Handwritten text, possibly a list or table of contents, with several lines of illegible characters.

Handwritten text, possibly a list or table of contents, with several lines of illegible characters.

Handwritten text, possibly a signature or name, including the word "PRO" and some illegible characters.

Handwritten text, possibly a signature or name, including the word "PRO" and some illegible characters.

Τῆς ΚΕ. Δεκεμβρίου εἰς τὸ Ἐξαιρέτως.

Ἦχος β' πλ. Π
Με γα γα γυ νο ο ο ο ν ψ υ υ χ η η η

μ ο ο τ η η η ν τ υ μ υ ω ω τ ε ε ε ε ε

ρ α α α α α ν και ε ε ν δ ο θ ο ο τ ε ε ε ε ρ α α ν τ ω ν

κατὰ
α α α α ν υ β ρ α α α τ ε ε ε ε υ μ α α α α α τ ω ν

Μυ β η η ρ ι ε ι ο ο ο ν θ ε ε ε ε ε ν ο ο ο ν

κατὰ
ρ υ ω ω ω και και πα α α ρ α α α δ ο θ ο ο ν

κ
ρ α α ν ο ο ο ν τ ο ζ η η η η η γ α ι α ι α ι ο ν

θ ρ ο ο ο ο ο ο ο ο ν χ ε ρ α ε α α β ι ο ο ο η η η η

ρ υ ω ω ω και και πα α ρ α α δ ο ο θ ο ο ν

CT 01

Παχρ θε εε ε νσον την θα α ατηνη χω ω

ρι ι ι ον εν ω υ ω ω ω α νε κλι ι θη

ο ο α α α χε υ ρι ι το ος χρε ζο ο ο ος

ο ο θ ε ε ε ε ος ον α νο μνσ ον τει με ε ε γα α

χυ ο ο ο ο ο ο με ε γα χυ ο ο ο νο με ε ε ε

ε ε εν ε ε

Επεξεργασία
Νηλέως Α. Καμάρου
Ν.Τ.Β.
1946

CT 94

Ἰν κ.ε. Δεκεμβρίου

Εἰς τὸ ἔξαιρέτως
ἦχος α̇ π̇ Δ Μ̇ γα γα χυ νο ο ον ψυυ

χη η η μ ε ε τη η η ν τι ι μι ω ω τε ε ε ε ε

ρα α α α αν και αι ε εν δο ο ο ο τε ε ε ε ρα αν

κατά

τω ω ν α α α αν ω Ἰ ρ α α α τε ε ε ε υ μα α α α α τ ω ν

Μυ ζ η η ρ ι λ ι ο ο ο ν ε ε ε ε ε νο ο ο ο ν ο

κατά

ρω ω ω ω και αι ι τ α α α ρ α α α δο ο ο ο ν α

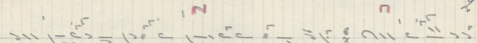
ρα α νο ο ν το Σ π η η η λαι αι αι ο ν

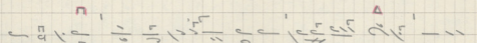
υ ρ ο ο ο ο ο ο ο ν ον χ ε ρ α α α βι ι υ ο ο ν η η ν

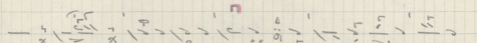
ρω ω ω ω και αι αι αι π α α ρ α α δο ο ο ο ο ν

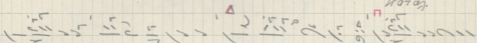
201

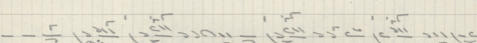

 Παρ θε εεεε νον την θα α α α νην χω w ρι ι ι

 ον εν w w w w α νε ηλι ι ι θη ο ο

 α α α χω w ρι ι το ος χρι ζο ο ο ος ο ο

 Θε ε ε ε ος ον α νη μη εν τει με ε ε γα α

 λυ υ υ υ νο ο με ε γα λυ υ υ νο με ε ε ε ε

 εν

Επεεργασια
 Νηλεως Α. Καμαραδου
 11 Σεπτεμβρίου 1952
 Ν. Τ. Β.

206

Τῆς ΚΕ' Δεκεμβρίου Π.

Εἰς τὸ Ἐξαίρετως
ἦχος Γ' Πλ ΜΕ γα γ χυ νο ο ον ψυυ

χη η η η μ ε ε τ η η η ν τ ι ι μ ι ω ω ε ε ε ε ε

ρ α α α α α ν υ ι α ι ε ε ν δ ο ε ο ο τ ε ε ε ε ρ α α ν

των α α α α ν ο γ ρ α α α α τ ε ε ε ε ε υ μ α α α α α τ ω ν

Μ υ ζ η η ρ ι ι ι ο ο ο ν ε ε ε ε ε ν ο ο ο ν ο

ρ υ υ ω ω υ α ι α ι π α α α ρ α α α δ ο ε ο ο ν γ

ρ α α ν ο ο ν τ ο π η η η η λ α ι α ι α ι ο ν

ε ο ο ο ο ο ο ο ο ν ο χ ε ρ α α α β ι ι ο ο ο ν

ρ υ υ ω ω υ α ι α ι π α α α ρ α α α δ ο ε ο ο ν

μοναδικόν κριτήριον, βάσει τοῦ ὁποίου θά δικάζη τότε τοὺς ἀνθρώπους, τὴν Ἁγάπην τῆν ζωντανήν, τὴν Ἀγάπην τὴν ἐμπρακτὴν, τὴν Ἀγάπην τὴν ἀποτελεσματικὴν, τὴν Ἀγάπην τοῦ θεωρεῖ ὡς ἰδικόν τῆς πόνου τὸν πόνου τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν ἡσυχάζει, ἐὰν δὲν κάμῃ ὅτι χρειάζεται, διὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ ἀποτελεσματικῶς. — Ἐπεινάσα καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίδησα καὶ ἐποτίσατέ με...» — Καὶ εἶναι πολλὸ φουσκὸν διὰ τὸν Χριστὸν νὰ θέτῃ αὐτὸ τὸ κριτήριον, αὐτὴν τὴν βάσιν, διότι ἡ Ἀγάπη, ὡς γνωστόν, τὸν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, τὴν Ἀγάπην ἐπραγματοποίησεν ὁ ἴδιος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν Του καὶ αὐτὴν ἔθεσεν ὡς τὸ νέον θεμέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θά ἰκοδομητοῖ ἡ νέα τάξις, τὴν ὅποιαν ἐπηγγελάσθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἐξήγγισεν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς Του νὰ γίνουσι ὑπηρετῆς τῶν ἀνθρώπων, ἀν θέλουσι νὰ γίνουσι πραγματικῶς μεγάλοι; Ὅταν δύο ἀγαπητὰ Του πρόσωπα Του ἐξήγγισαν τὴν τιμὴν τῆς πρωτοκαθεδρίας, δὲν τοὺς ὑπεσέθη εἰς ἀπάντησιν τὸ ἰδικόν Του ἀβάπτισμα καὶ τὸ ἰδικόν Του «ποτήριο», βάπτισμα καὶ ποτήριον αἵματος καὶ θυσίας; Δὲν ἐδῆλωσε τότε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον, παρὰ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν ζωὴν Του αὐτοῖς ἀντὶ πολλῶν; Εἶναι ἡ Ἀγάπη διὰ τὸν Χριστὸν ἡ μοναδικὴ ἐμπρακτικὸς ἀποδείξεις τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν — ἕως ὅρατα τὸ διδάσκει ὁ Ἰωάννης — καὶ εἶναι ἡ Ἀγάπη τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου πραγματοποιεῖται κατὰ τὸ δυνατὸν ἡ ἐξομολογία πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν ὅποιαν ἀπέβλεψεν ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ Ἀγάπη ὅτι ἀκριβῶς ἀξιοποιεῖ τὸν ἀνθρώπον!

Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἔχη ἄξιαν, πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν Ἀγάπην. Ἄν αὐτὸ δὲν συμβαίη, δὲν* εἶναι παρὰ φειδῶς, ὑποκρισία, μαῦρος καὶ ἐπικίνδυνος φανατισμός! Καὶ αὐτὸ ἀκόμη — κατὰ τὸν Παῦλον — τὸ μαρτύριον, εἶναι ἀρχηστὸν διὰ τὸν ἀνθρώπον, τὸν μὴ ἔχοντα Ἀγάπην! Δι' αὐτὸ ἔργα Ἀγάπης θά ἀπατήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὁ Κριτὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ροφερόν...

Πόσον ἐπίκαιρον — ἴδια εἰς τὴν ἐποχὴν μας — εἶναι τὸ κήρυγμα αὐτῆς τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας! Δὲν ζῆτε ἄλλως τὴν ἀρητυκτὴν ἀρετὴν τοῦ παλαίου Νόμου — ἡ ὅποια κἀποτε καὶ αὐτὴ ἀπουσιάζει εἰς τὸν καιρὸν μας. — Δὲν εἶναι ἀρετὸν τὸ «Ὁ φουεῖσαι! Ὁ μωγεύσαι! Ὁ κλέψαι! Ὁ ψευδομαρτυρῆσαι!». Ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι κάτι περισσώτερον* δὲν εἶναι μόνον ἀρησις τοῦ κακοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ θεσις, εἰς εἰς, εἰς ἐμπρακτικὸς ἀσκήσις τοῦ ἀγαθοῦ, αὐτὴ δὲ ἡ αἰθῶσις εἶναι πὺ τὴν διακρίνει ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἡθικὴν. Δὲν κολάζεται μόνον ὁ ἀδικῶν τὸν πλησίον — εἶναι σαφὴς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ — ἀλλὰ θεωρεῖται ἐξ Ἰσοῦ ἀξιοκατάκριτος καὶ ἐκείνος ποῦ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλησίον. Δὲν εἶναι ἐγκλημα μόνον ὅτι συνήθως καλούμεν «ἀμαρτάν» ἀμαρτία εἶναι καὶ ἡ παραμέλησις τῆς εὐεργεσίας. Δὲν πράττει ἀρετὴ ὁ εὐεργετῶν τὸν πλησίον τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, ὅπως νομίζεται εἰς τὴν πελὴν μας κοινοῦναι, ἀλλ' ἐκτελεῖ ἐν ἐπιβεβλημένον καθήκον!

ΤΟ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

9-15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955

- 9. Κυριακὴ 18ῃ (Γ' Λουκᾶ): Ἥχος α'. «Εὐαθίων Ζ' [1ῶν. 20(κ'), 1-10.] — Β' Κορ. 9(θ'), 6-11. Λουκ. 7(ζ'), 11-16. Ἰακώβου Ἀλαφίου Ἀποστόλου. Παύλου Μαρτύρου.
- 10. Δευτέρα: Εὐλαμπία καὶ Εὐλαμπίας Μαρτύρων, Θεοφίλου Ὁσίου. — Φίλιπ. 1(α'), 1-7. Λουκ. 7(ζ'), 36-50.
- 11. Τρίτη: Φίλιππος ἐνὸς τῶν 7 Διακόνων (Πράξ. 6[1-6, 8-40]). — Φίλιπ. 1(α') 8-14. Λουκ. 8(η'), 1-3.
- 12. Τετάρτη: Πρόβου, Παράχου, Ἀνθρόπου, Δουμνίης Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 12-20. Λουκ. 8(η'), 22-25.
- 13. Πέμπτη: Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθοῦ-κῆς, Βενιαμίν διακ., Μαρτύρων. — Φίλιπ. 1(α'), 20-27. Λουκ. 9(θ'), 7-11.
- 14. Παρασκευὴ: Ναζαρίου, Γερβασιού Μαρτύρων. — Περσικοῦ Ἐπιβιτηγῆς Ὁσίου. — Φίλιπ. 1(α') 27-28. Α. Λουκ. 9(θ'), 12-18.
- 15. Σάββατον: Λουκιανοῦ, Σαβίνου Ὁσίου. Βάρρου Ὁμοίου. — Α' Κορ. 15(ε'), 58-16(στ'), 3. Λουκ. 6(στ') 1-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(16 Ὀκτωβρίου 1955)

19ῃ Κυριακῇ (Δ' Λουκᾶ): Ἥχος Β'. «Εὐαθίων Η' [1ῶν. 20(κ'), 11-18.] — (Ττ. 3(γ'), 8-15. Λουκ. 8(η'), 5-15. — Λογγίνου Ἐκατοντάρχου τοῦ πρό τοῦ Σταυροῦ καὶ οὐν αὐτῶ δύο στρατιωτῶν [Ματθ. 27, 54. Μάρκ. 15, 39. Λουκ. 23, 47. 1ῶν. 19, 23-24].

“ΝΟΜΟΙΣ ΠΕΙΘΟΥ..

«Πορευθέντες ἐπιδοί-
ξτε ἑαυτοὺς τοῖς ἰε-
ροῦσι». (Λουκ. 17, 14)

Δέκα λεπροί, καταδικασμένοι νὰ ζῶσι χρόνια δόλοισιρα μακριὰ ἀπ' τὴν Κοινωνία, βέβητον νὰ περῶ Ἐκείνος, ποῦ

δὲν ἔφινε κανένα νὰ φύγῃ παρανομίαν. Νὰ πλησιάσουν δὲν ἐτόλμησαν, ἀρ' οὐ δὲν εἶχαν αὐτὸ τὸ δικαίωμα ὁ δυστυχημένοι αὐτοὶ ἄρρωστοι. Ἐστάθησαν ἀπὸ μακριὰ καὶ ἐρώναζαν δυνατὰ καὶ ἐξήγγισαν τὸ ἑλεός Του. Ἐκείνος ἤκουσε τὸν πόνον των. Ἀπεράσισε νὰ τοὺς δώσῃ τὴν υἰεῖαν. Ἀλλὰ τοὺς ἔθεσεν ἕνα ὄρον: — «Πορευθέντες ἐπιδοίξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱεροῦσι».

Οἱ λεπροὶ ἐπειδάργησαν, ἔτρεξαν νὰ παρουσισθοῦν εἰς τοὺς ἱεροῦς. Καὶ εἰς τὸν δρόμον ἔθεραπεύθησαν ἀγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν».

Τὸ θαῦμα, βέβαια, εἶναι ἀξιοθαύμαστον.

είναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἱστορικά γεγονότα ποὺ μαρτυροῦν τὴν θεϊκὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ λόγος Του, ἡ θέλησίς Του, γίνεται πραγματικότης. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, ὅταν τὸ θελήσῃ Ἐκεῖνος.

Ἀλλὰ ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ὁ ὄρος ποὺ ἔθεσε διὰ τὴν θεραπείαν:

—«Πορευθέντες ἐπιδείξτε ἐαυτοὺς τοῖς ἰερεῦσι».

Εἶναι διδακτικώτατος διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ ὄρος αὐτός, ποὺ ἔθεσαν ἕχι ἄλλος, ἀλλὰ αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Ἦτο διάταξις τοῦ Νόμου, νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν ἱερέα ὁ λεπρὸς ποὺ ἔθεραπεύετο, νὰ πιστοποιηταί ἡ θεραπεία ἀπὸ τὸν ἱερέα του, νὰ προσφέρῃ θυσίαν καὶ νὰ παίρῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθεροκτονίας.

Αὐτὴν τὴν νομικὴν διάταξιν ἐσεβάσθη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διὰ τοῦτο παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς Του νὰ περάσουν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς.

Καὶ ἐκείνους ἔθεραπεύθησαν, διότι μαζὶ μὲ τὴν πίστιν εἰδείξαν καὶ ὑπακοὴν καὶ εὐπείθειαν εἰς τὰ λόγια Ἐκεῖνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξήτησαν νὰ τοὺς λυπηθῇ.

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει πῶσον ἀξίζει ἡ ὑποταγὴ εἰς τοὺς ἐσχιστάτους Νόμους, πῶσον πρέπει νὰ ἐμμεθα πειθαρχικοί καὶ συνεπεῖς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι τοῦ Νόμου.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Κύριος τοῦ Νόμου, καμμίαν ὑποχρέωσιν δὲν εἶχε νὰ τὸν τηρῇ καὶ διωξ τὸν ἐτήρησε πάντοτε καὶ τὸν ἐσεβάσθη, διὰ νὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι κανένας, μὲ καμμίαν ἀπολύτως πρόφασιν ἢ δικαιολογίαν, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θέτῃ τὸν ἐαυτοῦ του, νὰ τοποθετῇ τὴν ἰδικὴν του θέλησιν, παραπῶν ἀπὸ τὸν Νόμον.

Τὸ «Νόμιμος πείθω» τῶν ἀρχαίων, χάριν τοῦ ὁποῖου ἐδέχθη τὸν ἄδικον θάνατον ὁ σφώτατος τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς Ἀθήνας, παίρνει θεῖαν ἀξίαν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔλευσιν τοῦ Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον, ποὺ τὸσον εἰδείξε σεβασμὸν καὶ τὸσον ἐδίδασκεν εὐπείθειαν εἰς τὸν Νόμον.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Κυριακὴ: 9 Ὀκτωβρίου 1955

Λοὺκ ᾧ, 7,11-16: *Μὲ ἓνα λόγον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ μοναχικὸν παλληκάρι τῆς δυστυχισμένης χήρας ἐθύσεν εἰς τὴν ζωὴν! Καὶ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους διεδέχθη ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐθανασισμὸς. Πῶσον θανάτος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου! Δίδει τὴν ζωὴν ἐκεῖ, ὅπου μέχρι τῶς ἐβασίλευεν ὁ θάνατος! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ,*

ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ταραχὴ! Δίδει τὴν χαρὰν ἐκεῖ, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ θλίψις. Μὴ παραμειλῆς ποτέ σου, ἀδελφε, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν μελέτην τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Δευτέρα: 10 Ὀκτωβρίου 1955

Ὁ ἅγιος Εὐδάλμπιος, καὶ Εὐλαμπία ἔζησαν ἐν Νικομηδείᾳ ἐπὶ αυτοκράτορος Μαξιμιανοῦ. Ὁ ἅγ. Εὐδάλμπιος καὶ ὄν χρόνον ἐμαρτύρει καὶ ἐβασανίζετο ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐλαμπίας, ἣτις τὸν παρεκάλεσε νὰ δεηθῇ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀμφοτέρω μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Τρίτη: 11 Ὀκτωβρίου 1955

Ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, εἰς τὸν ἐπὶ Διακόνων τῆς πρώτης ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κατήγγειλε τὸν Αἰθίοπα αἰλικὸν τῆς βασιλείουσις Αἰθιοπίας. Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέθανεν εἰς Τράλλην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τετάρτη: 12 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Πρόβος, Τάραχος καὶ Ἀνδρόνικος ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν χριστιανικὴν τὸν πίστιν ἐπὶ ἐπάτου Διοκλητιανοῦ. Ὁ Τάραχος ἀπέθανε λυθοβοληθεὶς, καὶ μετὰ ταῦτα στανρωθεὶς, ὁ Πρόβος ἐσονβλήθη, καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἐσανρωθῆ, τὸ δὲ σῶμά του κατετεμαζίσθη.

Πέμπτη: 13 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι, Κάρπος ἐπίσκοπος Ὁυατείρων, καὶ Πάπυλος ὁ διάκονός του ἐμαρτύρησαν ἐπὶ αυτοκράτορος Λεουοῦ. Προσεδόθησαν ἐπὶ ἄρματος καὶ εἰς τὰς Σάρδεεις ὑπεβλήθησαν εἰς πλείστα ἄλλα μαρτύρια, τέλος δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν. Συγχρόνως μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἱερομάρτυρας ἐμαρτύρησεν καὶ ὁ ἐπηρέτης Ἀγαθόδορος καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Παπίλου Ἀγαθοίκα.

Παρασκευὴ: 14 Ὀκτωβρίου 1955

Οἱ ἅγιοι Ναζάριος, Γερβάσιος, Προτάσιος καὶ Κέλσιος ἐμαρτύρησαν εἰς Ρώμην. Εὐαγγελισθέντες τὸν Χριστὸν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἰταλίας ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ Νέρονος.

Σάββατον: 15 Ὀκτωβρίου 1954

Ὁ ἅγιος Λουκιανὸς ἐδρασεν ὡς πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀποσπᾷς πλείστους ἐκ τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Καταδικασθεὶς εἰς τὸν θάνατον διὰ πείνης ἀνάταν ἐπὶ ἡγεμόνος Μαξιμιανοῦ, ἀπέθανε ὑπομεινας μέχρι τέλους τὰ πάντα διὰ τὸν Χριστὸν.